

Jeden z úkrytů uloupených peněz

volaný lékař u obou konstatoval smrt způsobenou četnými střelnými zraněními. Žena byla ve vysokém stupni těhotenství, bohužel ani její dítě nebylo možné zachránit. Pachatel střelil skrz otevřené okno, vypálil nejméně šest ran, nebyla však nalezena ani jediná nábojnice. Je tedy pravděpodobné, že se jednalo o revolver či podobnou zbraň, která nábojnice automaticky nevyhazuje.

Oba zavraždění byli zaměstnanci rolnického družstva Unín a ráno ve státní bance v Senici vyzvedli 363 071 Kčs určených k výplatě členů za živý a mrtvý inventář vnesený do družstva. Žádné peníze v odstaveném autě nezůstaly.

Výjezd ze Senice, kriminálka z Krajské správy v Bratislavě. Závažnost případu postavila všechny policisty v okolí na nohy, začaly se objevovat první orientační informace. Našel se cyklista, který poblíž místa tragédie viděl dvě projíždějící auta. Šedivé embéčko a za ním červenou, v té době moderní škodu sto. Na státní poznávací značce měla písmeno B, takové, jakým označovala auta Veřejná bezpečnost.

A jeden policista v Senici si také červeného auta všiml. Z čísla usoudil, že na místní oddělení byl přidělen nový automobil a šel si vůz prohlédnout zblízka. S jistým zklamáním zjistil, že uvnitř sedí dva cizí muži, auto tedy nejspíš patří jiné službě.

Na přístroji zvaném identikit vznikly skládané portréty dvou tváří, které se spolu s popisem dostaly na všechna policejní oddělení v republice.

Škodovky červené barvy se prověřovaly v celém státě, například jen v Bratislavě šlo o tisíc dvě stě vozů. Mravenčí práce pomalu přinášela výsledky. V sobotu dvacátého listopadu byly nedaleko lesíka před obcí Holíč nalezeny dvě tabulky se státní poznávací značkou B-43215, o nichž se dalo téměř s jistotou předpokládat, že byly použity v případě loupežné vraždy. Místo nálezu naznačilo směr útěku pachatelů, samotné cedule skončily v rukou kriminalistických techniků. Základní plech odpovídal materiálu používanému při výrobě chladniček či některých doplňků v leteckém a automobilovém průmyslu, tabulky byly nastříkané vcelku běžným autolakem pomocí šablony, okraje byly opracované obrubovačkou.

O čtyři dny později přišla další, náramně důležitá zpráva z Brna. Policisté zjistili, že v místní půjčovně aut jménem BRNOCAR měl od desátého listopadu zapůjčenou červenou škodovku 100 jistý Antonín Stašek, bydlící v obci Podolí nedaleko Uherského Hradiště. Bylo mu šestatřicet let, ale stihl už být sedmkrát trestaný, mezi jiným i za ilegální držení zbraní. Trojdílná fotografie z policejního alba se dost silně podobala jednomu z obličejů poskládaných na základě svědecké výpovědi.

„Kam jste jel s tím vypůjčeným autem?“

„Do Olomouce. Jenže jsem měl cestou poruchu, přespal jsem ve voze. Ráno mi kamarád Láda Škrábal přivezl benzin, společně jsme spravili rozdělovač, a já mohl pokračovat do kopřivnické Tatrovky, kde jsem potřeboval projednat nějaké věci ohledně přidružené výroby zemědělského družstva v Podolí. Pak jsem vrátil auták do půjčovny.“

Ze stručné výpovědi se prověřovalo každé slovo. Ze Senice přijel nadstrážmistr, který si auto s falešnou policejní značkou prohlížel a Staška nenápadně identifikoval jako chlapíka, jenž čekal ve voze před státní bankou.

V národním podniku Tatra Stašek skutečně byl, ale jak se při kontrole starších návštěvních lístků ukázalo, tak až v pátek dvanáctého listopadu, tedy den po senické vraždě. A známý Škrábal, který potvrzoval alibi podezřelého, měl ve čtvrtek dovolenou, nebyl tedy v práci, kam údajně Stašek telefonoval, a nemohl mu přivést benzin do vozu. Navíc, autopůjčovna připravovala zákazníkům auta s plnou nádrží a nebylo důvodu, aby po tak poměrně krátké cestě palivo došlo.

Jednotlivé důkazy a indicie do sebe začínaly pomalu zapadat. Patřilo k nim například i to, že Stašek, který byl známý tím, že je většinou bez koruny, si sedmnáctého listopadu koupil automobil typu Volha za 103 000 korun, což byla v té době náramná spousta peněz. Přítel a svědek nepřesného alibi Škrábal si přibližně ve stejné době pořídil novou škodovku.

A nejen to. Automobil z půjčovny BRNOCAR sice nebyl okamžitě k dispozici, neboť byl právě vypůjčený, ale Federální kriminální ústředna po něm vyhlásila celostátní pátrání. Vůz byl rychle zajištěn a převezen do pražského Kriminalistického ústavu. Ukázalo se, že

Svátek Martina tehdy připadl na čtvrtek. Jedenáctého listopadu roku 1971 ujížděl po silnici ze Štefanova do Letničie povoz tažený dvěma koňmi. Na kozlíku seděli dva krmiči z místního jednotného rolnického družstva. Pomalu projížděli kolem zaparkovaného auta.

„Moment,“ řekl kočí, zastavil a zatáhl kličku brzdy. Pak slezl a šel se na stojící auto podívat.

„Ježišmarjá,“ vyjekl.

Vrátil se ke spřežení, otočil vůz a divokým praskáním biče přinutil lenivé koně ke klusu. O chvíli později vletěl do kanceláře národního výboru.

„Jsou tam,“ křičel. „Chlap a ženská. Všude samá krev. Oba jsou mrtví!“

...

Zpráva z ohledání místa činu je suchá a věcná.

V osobním autě typu MB 1000 státní poznávací značky SE-33-34 je muž skloněný nad volantem a žena opřená o nosník dveří. Při-

Tenkrát u Senice

šrouby držící státní poznávací značku mají na sobě zbytky stejné barvy, jaká byla použita při výrobě falešných policejních čísel.

Navíc se v případě objevilo další jméno. Jistý Svatopluk Bardonek, Staškův kamarád a po jistou dobu i spoluvězeň na Mírově. Svědci, kteří si všimli falešného policejního vozu v Senici a jejím okolí jej identifikovali jako Staškova spolujezdce.

To prokuratuře stačilo k tomu, aby rozhodla o zadržení podezřelých. Sedmadvacátého listopadu, tedy šestnáct dní po spáchání surové loupežné vraždy, byli všichni tři obvinění dopraveni do vyšetřovací vazby a v jejich bytech probíhaly neobyčejně pečlivé domovní prohlídky.

U Staška se našly další cedulky s rozmalovanými espézetkami a ve sklepech v domě rodičů jeho manželky bylo v tašce pod uhlím schováno 70 000 korun. Ve Škrábalově bytě byla schována krabička se stejným typem nábojů, jakých bylo použito při vraždě, a k tomu 55 000 Kčs v hotovosti. Bardonek měl pod kobercem, v lustru a ve skřínce radiopřijímače nastrkáno dalších 40 000 korun.

První z trojice kapituloval pod tíhou důkazů Škrábal. Po něm se přiznal Bardonek, který dovedl kriminalisty k místu, kde byl zahraban bubínkový revolver Grand 590 ZKR, zbraň, kterou balistici jednoznačně určili jako vražednou. Další článek v řetězci důkazů nakonec rozpovídal i Ladislava Škrábalu.

Plánů na rychlé získání peněz bylo víc. V osmašedesátém roce všichni tři obvinění připravovali velkou loupež v Kojetíně, jenže v kritickou noc zůstalo v budově závodu Ingstav příliš mnoho zaměstnanců, a tak si ozbrojené přepadení rozmysleli. O dva roky později se Stašek se Škráblem vloupali do budovy Dopravních staveb v Uherském Hradišti, kde měla být v ohnivzdorné pokladně připravena výplata pro zaměstnance. Po několikahodinové dřině se jim skutečně podařilo trezor otevřít, jenže uvnitř našli jen sto šedesát korun a svazek předtištěných stravenek. Senice představovala třetí pokus. Stašek sem už v září několikrát zajel na motocyklu a pozorně sledoval provoz v odbočce státní banky. Zjistil, že výplatní dny pro jednotlivé podniky jsou desátého až dvanáctého v každém měsíci, a na tu dobu také naplánoval přepadení. Od zná-

pali u jedné známé v Hodoníně. Časně ráno kousek od Kunovské přehrady přemontovali poznávací značky a před bankou v Senici už suverénně vystupovali jako civilně oblečení policisté. Přibližně po hodině čekání si všimli dvojice vycházející z peněžního ústavu, muž tiskl k tělu koženou aktovku.

„To bude ono.“

Stašek významně přikývl a nastartoval motor.

Muž se ženou usedli do šedivého auta a rozjeli se. Červená škodovka je následovala. Vyjeli ze Senice, za obcí Čáčov Stašek šedivé auto předjel a máváním naznačil, že má zastavit.

„Pane řidiči jste si vědom dopravního přestupku?“

Muž za volantem rozpačitě krčil rameny, neměl tušení, že falešný policista natahuje v kapse kohoutek připraveného revolveru. Následující okamžik však scénář vraždy pozměnil, v protisměru totiž právě přijížděl venkovský autobus.

„Dobrá,“ řekl Stašek smířlivě. „Příště buďte opatrnější. Dáme si na vás pozor.“

Řidič poděkoval a pokračoval v cestě.

Přibližně půl kilometru za obcí Štefanov se celá situace opakovala. Rázné mávání z okna a poslušné zastavení šedivého vozu.

„Co zase?“ chtěl vědět řidič, ale odpověděl mu záblesk výstřelu. Stašek stiskl spoušť čtyřikrát, potom si od něj převzal zbraň Bardonek a do nehybných těl vypálil ještě zbylé dvě rány.

Sebrali aktovku, doběhli k červenému autu, které mělo motor stále nastartovaný a vyrazili s protáčením týraných kol. Když se blížili k městečku Holíč, odbočili ze silnice na polní cestu. Zastavili na okraji malého remízku, vyměnili falešné značky za pravé, cedulky odhodili do křoví. Bardonek zahrabal do země vystřílený revolver a přiklopil místo plochým kamenem.

Za Holíčem, v obci Dubňany, koupili v koloniálu láhev denaturovaného lihu, tou pak v nedalekém lese polili prázdnou pokladničku aktovkou a spálili ji. Měli pocit, že se podařilo zahladit všechny použitelné stopy.

Znovu navštívili přítelkyni v Hodoníně a uspořádali malý večírek, na který hostitelka přizvala ještě dvě kamarádky. Později se zmínila o tom, že oba pánové měli pozoruhodně dobrou náladu.

V pátek ráno dorazili do Tatry Kopřivnice, Stašek zde projednával nějaké podrobnosti ohledně přidružené výroby podolského družstva. Nic podstatného nedomluvil, ostatně šlo jen o to, aby mohl později zdůvodnit služební cestu a vypůjčení auta. Odtud pokračovali do Olomouce, kde se sešli se Škráblem, rozdělili peníze, a pak všichni tři odjeli do Brna, kde Stašek vypůjčenou škodovku vrátil.

Vyřízená záležitost. Na nádraží všichni trochu popili v místní restauraci, pak si koupili lístky na vlak a krátce po desáté večer nastoupili do rychlíku směřujícího do Uherského Brodu a Kunovic. Vlak byl přeplněný, ale v jídelním voze bylo prázdné.

„Ano, pamatuju si na ně,“ vypovídal číšník. „Popíjeli pivo a slivovici. Už dlouho jsem od nikoho nedostal tak vysoké sprotipné.“

V rozverném náladě plánovali další přepadení na jiném konci republiky, což bezpochyby policisty dokonale znátné. Ovšem to přijde na řadu, až rozruch kolem senické vraždy utichne a pomalu dojdou uloupené peníze. Domluvili se, že se budou do té doby vzájemně stýkat co nejméně, doopravdy se sejdou, až přijde čas. Sešli se však už po patnácti dnech a to ve vyšetřovací vazbě.

Ve střední desátého listopadu Antonín Stašek a Svatopluk Bardonek nasedli do auta a vyrazili. Přes-

meho v národním podniku Let v Kunovicích si nechal vyrobiť čtyři cedulky ve velikosti státní poznávací značky a sám na ně pomocí šablony namaloval čísla odpovídající policejnímu značení. V autopůjčovně vyzvedl červenou škodovku, přítel Škrábal opatřil revolver i příslušné náboje a slíbil potvrzení falešného alibi.

Ve střední desátého listopadu Antonín Stašek a Svatopluk Bardonek nasedli do auta a vyrazili. Přes-

meho v národním podniku Let v Kunovicích si nechal vyrobiť čtyři cedulky ve velikosti státní poznávací značky a sám na ně pomocí šablony namaloval čísla odpovídající policejnímu značení. V autopůjčovně vyzvedl červenou škodovku, přítel Škrábal opatřil revolver i příslušné náboje a slíbil potvrzení falešného alibi.

Ve střední desátého listopadu Antonín Stašek a Svatopluk Bardonek nasedli do auta a vyrazili. Přes-

meho v národním podniku Let v Kunovicích si nechal vyrobiť čtyři cedulky ve velikosti státní poznávací značky a sám na ně pomocí šablony namaloval čísla odpovídající policejnímu značení. V autopůjčovně vyzvedl červenou škodovku, přítel Škrábal opatřil revolver i příslušné náboje a slíbil potvrzení falešného alibi.

Ve střední desátého listopadu Antonín Stašek a Svatopluk Bardonek nasedli do auta a vyrazili. Přes-

Antonín JIROTKA
Reprofoto Václav ŠEBEK

Vražedná zbraň

Místo činu

Peníze vrahům štěstí nepřinesly